

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094463808/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

i det. Jeg har jo indrommet, at jeg er en pjalt; og det må du benytte dig af, det er tydeligt –

Lusemorf vrængede det.

Ja vist så; jeg er jo våbenløs. Det forsmætter mig for resten slet ikke; jeg ved ikke en gang hvad det infame ord betyder. Jeg kunde tænke mig det, som var værre. Se så! Hvad er det nu, der skal til at komme –

Er der da ikke en gud til? Ta dette her i nakken, og vis mig det, at jeg kan køle mit raseri på det! For nu skal det gå over nogen! Min sjæl er fuld af forbandelser. Nu skal der ske noget, om det så er en ulykke! Hør, jeg forlanger et mirakel! Ja, staks, her, foran mig, op med det! Jeg vil ha hævn over det, der forfølger mig! Grub i mirakelposen! Du har jo nok. Ellers – tror du, jeg viger tilbage for en gudbespottelse! Inter viger jeg tilbage for. Skulde du måske ikke kunne høre oppe i din himmel, at en varvittig forbander! Hører du ikke! Trækker det ikke koldt om din almagts-trone i dette øjeblik! Tser de salige ikke med deres lovsang, skamfulde over den herre, de tjener! Tilkaster englene dig ikke bebrødede øjekast! Kunde der ikke frygtes et oprød!

Er du måske så sikker? Er din almagt så grundfæstet? Hvad! Du kan jo ikke en gang lukke munden på den, der forbander, ikke tvinge ham til at velsigne dig! Ti aldrig vil jeg velsigne dig, aldrig, hører du, hvis du ikke opfylder min bøn. Rådspør din uransagelige visdom, og se efter, om du ikke gør bedst i at ofre det mirakel på mig for at få fred for mig, og for at ikke dine salige skal begynde at knurre over din ubonhærlige almagt!

Tavshed? Det er dit svar, nu som altid!

Vor fjende! Du, som skjuler dig bag din himmel, bespottet og derpå forglemt vonde dit navn! Til helvede –

Hvad er det? Hvem er det, der griner sådan? Hvem er det, der går ved siden af mig? Hvem er det, der står bag ved mig? Det ansigt derude? Nej, nu er det borte. Det er der alligevel; der er nogen, der strikker hodet op ude i horisonten, helt op på himlen, en lav og skrå og ond pønde, opspærrede galmandsøjne, der griner, næse, der vrænger, noget af et ubyre gab – Når jeg ser derhen, er det der ikke, men det håner mig, når jeg vender ryggen til. Der er flere, de strikker op overalt, lige op over bakkerne, op over

skovene, der er mange, jeg kan ikke se dem, men jeg ved, de er der. Tør I ikke la jer se! Jo, der er nogle, som tør -- Men Gud forbarne sig! -- Nej, det er sandt, det er der ikke noget, der hedder! Nu er hele horisonten fuld af hoder, en perlekran af grønne-ljæs, bastarder af djævl og aber, og de gnær ad mig allesammen. Se, hvor de hopper i deres læslige henrykkelse! Jeg aner deres afskyelige abehænder og deres nedrige ben, som jeg ikke kan se --. Hvad! de kravler op, nu sidder de på skyerne i klynger og dængler med deres ubetegnede ben ned i luften. Himlen er helt fuld af dette sprællende, sorte kryb, som et kær med tusser. Hvad er det! Se, skyerne skilles ad under deres vægt, rives i stykker -- her kommer en dumpende ned gennem luften og fægter ækelt omkring sig! Nu ligger han med afbrækkede lemmer på marken, stumper af hans arme og ben vrider sig modbydelig omkring, og selv hopper han om på alle fire lemmestumper --

Luk op, jord! la mig komme ned og bliv gemt i dig! For nu kommer de allesammen væltende, atmosfæren er fuld af dem, jorden er fuld af dem, der er ikke andet end stumper af skøre djævle, for de knækker itu, der hopper krumme ben omkring med sorte hår på, der ruller hoder med gråt hår som skimmel på et fordærvet lig, arme med læslige fingerkroge gramser omkring i græsset -- At mine øjne skal se det! Djævelkroppe humper om -- Hjælp! I skammelige, grufulde brudstykker! I vover det ikke, jeg er et menneske, jeg er skabt af en Gud, som er ærekræver, og som ikke vil tile, at hans skabning nedværdiges til det underdyriske. I tør ikke! Hvis I gør det, vil I straks forvandles til råddent slim -- tror I, at I kan tile berøring med en Guds skabning, I svampe fra helvedes bund! Der er virkelig en Gud, og vel har han forstået mig, men han vilde dog rødme og skamme sig, når han ser -- for han ser alt -- at maddiker fra helvedes skær blot rører ved hans udsædelige skabning, I paddehatter, opvoksede på de laveste underdjevles ekskrementer! tør I besudle mig!

Ingen hjælp. Himlen står i et mudder, der er ben, som sparker mig, hoder, som hopper op og bider mig, fingre, som kniber i mig, arme, som omfavner mig -- Er jeg et menneske længere, en Guds skabning, en udsædelig ånd, naturens herre! --

Nej? Så vidt skal det gå i nedværdigelsen! Er der ingen hjælp!